

Forfatter: Winther, Christian

Titel: Hensjunken i mit Hjertes Drøm

Citation: Winther, Christian: "Hensjunken i mit Hjertes Drøm", i Winther, Christian: *Poetiske Skrifter*, udg. af Oluf Friis , 1927-29, s. 260. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-winterchr01val-shoot-workid90501/facsimile.pdf> (tilgået 27. juli 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

Og var Du bleg, som Nattens Stjerne,
Der paa det dunkle Firmament,
Hvor Dagens Fakkel er udbrændt,
Sig hæver langsomt i det Fjerne;
Og var Du bleg, som Snee, der kold
Sig over Eng og Marker lægger
Og hver en livlig Farve dækker
Tæt med sit Teppes hvide Fold:
Saa var Du dog for mine Blikke
Den Yndigste, min Tanke veed!
Mit Øie kan i Evighed
Ei nogen sødere Sødhed drikke.

Jeg lever, uden Ro og Rast,
Kun i Din Skjønhed, og jeg tænker
Paa intet Andet end de Lænker,
Der guddomsstærkt mig holde fast.

Hensjunken i mit Hjertes *Drøm* —
Thi ak! det er jo intet andet! —
Jeg sidder, som ved Havets Strøm,
Og kaster Blomster ud i Vandet.

Forsagte maae de flagre ud
Og spredes for Alverdens Vinde;
Thi Ingen uden jeg og Gud
Skal Gaadens rette Løsning finde.

Min Tanke hæver sig med Magt
Paa Hjertets Vinger, liig en Svane;
Men Hun, som har til Liv den vakt,
Tør sit Mirakel aldrig ane.

Som man tilbeder Solens Glands,
Som man, af Længsel, i det Fjerne
Udkaarer sig af Himlens Krands
En enkelt, kjært beslægtet Stjerne;

Saaledes jeg tilbeder *Een*
Med al mit Hjertes Æd og Styrke;
Men Stjernens Glimmer, klar og reen,
Skal mine Taager ei formørke.

Som Sol og Luft i milde Vaar
For Rosen, ubevidst, tør kjæle,
Sig Sangen, som fra Hjertet gaar,
Fordulgt kun tør til Hendes stjæle.

Og jeg maa bære i mit Bryst
Mysteriet, — trofast og prøvet —
Min Verden, fuld af Qval og Lyst,
Skjændt ak! den knuger mig i Støvet.

Som Kjæmpen *Atlas* maa jeg staae:
Mit Blik mod Jord, min Nakke bøiet,
Mens Himlen, som jeg bærer paa,
Liig hans, ei straalere mig for Øiet!

O, lad ei svinde
Timen unyttet bort!
Nørnerne spinde,
Tvundet af Rødt og Sort,
Livstraaden altfor kort, —
Lad den ei svinde!